

SMOKKELAARS IN ACTIE

Ze zijn met vakantie in recreatiepark "Hertenstein", vader, moeder en de vier kinderen Geert, Coby, Mieke en Steven. Hun woning is een grote stacaravan. Naast het gedeelte waar de stacaravans staan, daarvan gescheiden door een lage heg, is een kampeerterrein. Voor toercaravans en tenten.

Als hun vakantieverblijf is ingericht en vader en moeder de eerste maaltijd voorbereiden, verkent het viertal de omgeving.

"Hertenstein" ligt in het uiterste oosten van Overijssel tegen de Duitse grens aan. Tussen het kampeerterrein en de grens ligt een donker, dichtbegroeid bos. "Een woud der duisternis", zegt Geert hoogdravend. Hij herinnert zich een verhaal over een geheimzinnig bos. De anderen plagen hem met die wijze uitspraak.

De grens achter het bos wordt aan Nederlandse kant gevormd door een brede bosweg, aan Duitse kant door een greppel en een kilometers lang hek.

Met z'n vieren lopen ze het kampeerterrein op, bekijken de tenten, nieuwsgierig of ze ook kinderen van hun leeftijd zien. Nu die zijn er heel wat! Op het volleybalterrein mogen ze direct meespelen. Eén van de vaders is scheidsrechter en nodigt hen uit mee te spelen. Dat doen ze graag. Vooral Coby is dol op volleybal en kan het goed.

Na een half uur gaan ze terug naar hun caravan. Als ze een grote bungalowtent passeren, zegt een stem "hallo!". Ze zien een jongen voor de tent zitten. Niet op een gewone stoel, maar in een rolstoel.

"Ik ben Joop", zegt de jongen. "Hoe heten jullie?"

Als ze hun naam genoemd hebben vraagt hij hen waar ze vandaan komen.

"Wij wonen in Gouda", zegt Mieke. "En jij?"

"Ik woon in Amersfoort", is het antwoord van Joop. Dan blijft het even stil.

Alle vier kijken ze naar zijn wagen.

"Jullie zien het goed", zegt de jongen, "ik kan niet lopen. Mijn benen zijn verlamd door een ongeluk. Maar ik kan met m' n rolstoel heel goed rijden".

Terwijl hij dat zegt, grijpt Joop met beide handen naar de wielen van zijn wagen, brengt met een ruk zijn wagen in beweging en rijdt voor de ogen van zijn nieuwe burens een rondje om de tent. Met een flinke vaart. Bewonderend kijken zijn toeschouwers naar deze prestatie. Joop is helemaal één met zijn rolstoel en manoeuvreert er heel handig mee.

Ze praten nog een poosje. Dan gaat het viertal naar "huis". Etenstijd!

De andere dag is het zondag.

Al vroeg horen ze een klok luiden. In het dorp, vlak bij het vakantiepark, gaat straks de kerk open, net als thuis in Gouda. Vader weet hoe laat de kerkdienst begint. Ze fietsen met z'n zessen naar het dorp. Een klein plaatsje, Hermanshuizen geheten.

Het kerkje is klein. En vol. De kerkgangers krijgen allemaal een papier, waar de liederen op staan afgedrukt die de gemeente zingen zal. Ook de tekst voor de preek. Het gaat over de man, die door het dak omlaag kwam, vak voor de voeten van de Here Jezus. Verlamd was hij. Lopen kon hij niet. De Here Jezus vergaf hem zijn zonden en maakte hem weer gezond.

Vanzelf denken de kinderen aan Joop in zijn rolstoel. Zou hij ook in de kerk zijn? Nee, ze zien hem niet.

De dominee geeft bij de uitgang van de kerk alle mensen een hand. "Een goede week" , zo wenst hij de vele vakantiegangers toe.

Terugfietsend langs de tent van Joop wuiven de kinderen naar hem. Joop groet terug. Zijn moeder zit naast hem te lezen. Ze kijkt niet op van haar boek.

Wanneer die middag de maaltijd beëindigd is en vader het Bijbelgedeelte waar over geprekt is nog eens heeft gelezen, lezen en spelen de kinderen met elkaar. Vandaag houden ze rustdag. Morgen gaan ze wel eens zien, wat er allemaal te doen is in de omgeving. Geert is nog even bij de tent van Joop wezen kijken. Maar hij was er niet. Niet kunnen lopen, denkt Geert, wat erg is dat.....

De komende dagen verkennen ze de hele streek. Gelukkig is het mooi weer. Ze genieten erg van hun vakantie. De dagen vliegen.....

Als de vier kinderen 's woensdagsavonds bij de kantine gaan kijken wat er de volgende dag te doen is, worden ze helemaal enthousiast. Op het prikbord staat aangekondigd dat er donderdagmiddag om twee uur een groot spel voor kinderen van acht tot twaalf jaar wordt georganiseerd. Daar passen ze alle vier in! Het spel heeft ook een naam : "Smokkelaarspel". Ze moeten zich om half twee melden bij de toegangspoort van "Hertenstein".

"Zullen we vragen of Joop ook mee mag doen?", oppert Coby.

"Maar hij kan niet lopen", zegt Mieke.

"Toch maar vragen", vinden ze alle vier.

Joop zit voor zijn tent te puzzelen in een puzzelboekje. "Weten jullie een ander woord voor koopman", vraagt hij. Het blijkt "handelaar" te zijn. Geert noemt dat woord. "Klopt", roept Joop. Ze vragen of hij mee kan doen met het grote spel. Joops ogen beginnen te schitteren. Hij kijkt naar zijn moeder. Die vindt het goed, maar op één voorwaarde : dat Geert en Coby, de grootsten van de vier, de kar helpen duwen en bij Joop zullen blijven. Dat beloven ze.

Donderdagmiddag. Wel veertig kinderen zijn verzameld bij de poort van "Hertenstein" als An en Jan, twee spelleiders, het spel uitleggen.

Ze verdelen de groep in twee partijen van twintig kinderen. De ene partij zijn de smokkelaars, de andere de douane.

Het spel zal gespeeld worden in het "duistere bos", het "woud der duisternis" van Geert. De smokkelaars moeten hun smokkelwaar naar de bosweg aan de grens brengen. Halverwege in het bos verbergen de douaniers zich. Zij moeten proberen de smokkelaars te vinden. Die moeten dan hun smokkelwaar laten controleren. Want de douane weet, dat er tussen de

onschuldige koopwaar, groente en fruit, een zeer kostbare diamant verborgen is, die de grens absoluut niet over mag.

"Kijk", zegt Jan, wijzend naar een grote hoop spullen op de grond, "hier ligt jullie koopwaar. Neem allemaal wat fruit en groente mee om door het woud heen naar Duitsland te vervoeren. Er ligt van alles door elkaar heen op de grond: appels, wortels, komkommers, rode kool, sinaasappels, peren, zakjes aardappelen.

Dan roept An: "Kijk goed wat ik hier in mijn hand heb".

In haar opgeheven hand flonkert een groot, bolrond stuk glas. Het schittert in de zon.

"Dit is de diamant. Ik geef hem aan Geert. Laten de smokkelaars met elkaar afspreken hoe ze de diamant verbergen, zodat de douaniers hem nooit zullen vinden. En nu gaan eerst de douaniers het bos in om hun plek te zoeken!"

Twintig kinderen verdwijnen richting bos. Steven en Mieke zijn er ook bij. Zij zullen hun uiterste best doen om de diamant te vinden.

Geert en de anderen maken een kring en fluisteren met elkaar. Ze zoeken takjes en prutsen wat..... Als ze klaar zijn, lachen ze geheimzinnig. Ieder draagt een paar vruchten of groente. Geert een zak aardappels, Coby een zak peren, Joop twee rode kolen, netjes neergelegd in het hangzakje aan zijn rolstoel.

Een kwartier later lopen de groepjes "smokkelaars" in het donkere bos. Bospad in, bospad uit. Coby, Geert en Joop vormen een groep. Ze proberen zich zo stil mogelijk te houden, fluisteren soms even met elkaar. Joop draait steeds met zijn geoefende handen aan zijn wiel. Maar als het pad erg mul is of er een heuvel moet worden genomen, duwen Geert en Coby zijn wagen.

"Wat is het hier stil", zegt Joop, als ze een heel eind gelopen hebben. "Zou de douane ons kunnen vinden?"

Hij heeft het nog niet gezegd of er klinkt een "Halt! Stoppen! Controle!"

Vier douaniers springen uit een greppel te voorschijn. Ze fouilleren de onschuldig lijkende kooplieden. "Smokkelaars? Wij? Hoe komen jullie er bij. Wij zijn vreedzame groentehandelaars". Maar de douane is streng. De jongens moeten hun broekzakken binnenste buiten keren en alle tassen worden doorzocht. Ook het fruit en de groenten worden van alle kanten bevoeld en bekeken.

Ze vinden niets.....

"Ga maar door", is tenslotte de conclusie. Het drietal mag verder.

Na nog een heel lange wandeling bereiken ze de bosweg bij de grens. Spelleiders An en Jan wachten de spelers op. Meer dan tien smokkelaars zijn er al. Telkens komen er meer uit het bos. Tenslotte komen ook de douaniers er aan.

"Waar is de diamant?", vraagt Jan aan de douaniers.

"Niet gevonden", klinkt het teleurgesteld. Ondanks hun speurwerk moet de diamant door het donkere bos, het "woud der duisternis", gesmokkeld zijn. Maar waarin? En bij wie? Allen zijn bekeken, alles is doorzocht.....

Daar komt Joop aangereden, samen met Geert en Coby.

Hij heeft in zijn ene hand een rode kool.

"Bekijk die kool eens goed, Jan", roept hij. Geert en Coby kunnen hun lachen niet inhouden.

Jan en An bekijken de rode kool goed. Ze zien hoe hij doormidden is gesneden. De beide helften zijn weer aan elkaar vastgemaakt. In het midden van de kool hadden ze eerst een gat gemaakt. In dat gat werd de "diamant" gestopt. Ze hebben dunne, stevige takjes gezocht en in de ene helft gestoken. En toen de andere helft voorzichtig op de takjes, die er een eindje uitstaken, geduwd. Een paar takjes braken af. Maar het is toch gelukt! Het idee was van Joop.

"Heel slim bedacht, zeg", vinden de spelleiders. "De smokkelaars hebben het spel gewonnen! Gefeliciteerd. We gaan nu langs de verharde weg terug naar "Hertenstein". In de kantine is taart voor de winnaars en boterkoek voor de verliezers!"

Er gaat een luid hoera op. Iedereen vond het een leuk spel. Het was spannend om in dat geheimzinnige bos te smokkelen en te speuren.

Die avond eet Joop mee in de stacaravan. Hij vond het fijn die middag helemaal mee te mogen doen. Hij heeft nu nieuwe vrienden gevonden.

Als Geerts vader, na de maaltijd, een stukje uit de Bijbel leest en de Here dankt voor het eten en de fijne dag, kijkt Joop daar wel een beetje vreemd van op. Hij is zoiets thuis niet gewend. Toch luistert hij goed. Het Bijbelverhaal gaat over een man, die een mooie parel vindt. Die wil hij zo graag hebben, dat hij er alles voor over heeft. Joop denkt vanzelf aan de "diamant" van vanmiddag. Maar hij begrijpt, dat het nu over een heel andere edelsteen gaat. Hij zou daar best meer van willen weten. Morgen eens aan zijn nieuwe vriend Geert vragen.

A.R. Maatsman

k&e1997ar

